

Arrest

nr. 243 542 van 30 oktober 2020
in de zaak X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. GRAVY
Chaussée de Dinant 1060
5100 WÉPION

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 30 juli 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 29 juni 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 15 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat O. GRAVY verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 14 april 2016 een asielaanvraag in. De commissaris-generaal weigert op 5 juli 2017 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker. Verzoeker dient een beroep in tegen deze beslissing. Bij arrest nr. 216 295 van 31 januari 2019 bevestigt de Raad deze beslissing.

Op 28 februari 2019 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 26 november 2019 en 11 februari 2020 geactualiseerd.

Op 13 juli 2017 geeft de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies). Bij nr. 220 275 van 25 april 2019 verwerpt de Raad het beroep tegen voormelde beslissing.

De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie beslist op 29 juni 2020 tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het beroep tegen deze beslissing is gekend onder nr. 250 317.

De gemachtigde geeft op 29 juni 2020 het bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming. Dit is de bestreden beslissing:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw (1), die verklaart te heten (1),

naam : H. (...)

voornaam : R. (...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : Draa-El-Mizan

nationaliteit : Algerije

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 05/07/2017 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 31/01/2019 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

“Middel genomen van de schending van de verplichting van uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voorzien in art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen evenals de schending van het beginsel volgens het welke de administratieve autoriteit gehouden is te beslissen rekening houdend van alle elementen van de zaak en schending van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980, betreffend de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Voor zover: Overwegend date een bevel het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) aan verzoeker op grond van artikel 7, lid 1er, 1° van de wet van 15 december 1980 aan verzoeker betekend werd;

Terwijl : Overwegend dat de motivatie van de bestreden akte niet als aangepast gehouden kan worden. Dat de beslissing heel gestereotypeerd is om de vereisten bedoeld in artikel 2 en 3 van, de wet van 29 juli 1991 ne te leven; Dat deze inderdaad helemaal niet gemotiveerd is ; Dat tegenpartij de reden niet verantwoordt waarom zij deze akte neemt meer als een jaar na het sluiten van het asielverzoek van verzoeker. Dat er niets gezegd wordt over zij persoonlijke, professionele situatie, noch over de risico's die hij zou kunnen lopen in zijn land van herkomst; Dat tegenpartij gehouden is haar beslissing te rechtvaardigen, zowel in feiten als in rechte, in het bijzonder waanneer het aannemen van het bevel het grondgebied te verlaten niet aangenomen wordt tegelijk met de beslissing van verwerping van het asielverzoek. Dat dit heel duidelijk niet het geval was; Dat het van vaste rechtspraak is dat « l'obligation de motivation formelle qui pèse sur l'autorité administrative en vertu des diverses dispositions légales doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles se fonde celle-ci, sans que l'autorité ne soit toutefois tenue d'explicitier les motifs de ces motifs. Il suffit, par conséquent, que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir les contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet. Il souligne, sur ce point, que, dans le cadre du contrôle de légalité, il n'est pas compétent pour substituer son appréciation à celle de l'autorité administrative qui a pris la décision attaquée. Ce contrôle doit se limiter à vérifier si cette autorité n'a pas tenu pour établi des faits qui ne ressortent pas du dossier administratif et si elle a donné desdits faits, dans la motivation tant matérielle que formelle de sa décision, une interprétation qui ne procède pas d'une erreur manifeste d'appréciation (dans le même sens : C.E., 6 juillet 2005, n° 147.344). » (voy., entre autres : CCE n° 219 167 du 29 mars 2019) ;

Dat in dit geval, de beslissing niet geïndividualiseerd is en laat dus aan verzoeker niet toe de redenen in feite en in rechte te begrijpen dit haar aannemen gerechtvaardigd hebben. Overwegende dat artikel 7 van de wet van 15 december 1980, wettelijke grond van de betwiste akte, voortvloeit van de omzetting in nationaal recht, van artikel 6.1 van de richtlijn 2008/115/CE van het Europees Parlement en van de Raad (terugkeerrichtlijn) ; Daaruit vloeit dat iedere beslissing die een bevel het grondgebied te verlaten bevat, een ipso facto een uitvoering is van het recht van de Europese Unie (zoals herinnerd door Uw Raad, in arrest nr. 192 762 van 28 september 2017 herinnerd wordt;) Daaruit volgt dat de lidstaten van de Europese Unie de geest en beginsels van de terugkeerrichtlijn moeten nakomen bij de uitvoering ervan, dus bij het nemen van een bevel het grondgebied te verlaten;

Dat artikel 5 van de richtlijn voorziet dat :

« Lorsqu'ils mettent en œuvre la présente directive, les États membres tiennent dûment compte:

- a) de l'intérêt supérieur de l'enfant,
- b) de la vie familiale,
- c) de l'état de santé du ressortissant concerné d'un pays tiers, et respectent le principe de non-refoulement. » ;

Dat dit artikel in Belgisch recht, in artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 omgezet werd; Dat in dit geval, de bestreden beslissing geen toepassing in concreto van de situatie van verzoeker doet en zich tevreden stelt met een generische en niet geïndividualiseerde motivering; Dat bovendien de risico's voor zijn gezondheid niet geëvalueerd werden hoewel er een wereldwijde pandemie aan de gang is; Dat er geen werkelijk persoonlijk element van verzoeker in de beslissing vermeld wordt; Dat er niets gezegd wordt over de sanitaire situatie in het land van herkomst van verzoeker.

Dat de tenuitvoerlegging van de beslissing daarbij onmogelijk is, gezien de sluiting van de Belgische grenzen ; Het past de beslissing die genomen werd te individualiseren en niet alleen een lijst te maken van de wettelijke gronden, die tot deze beslissing geleid hebben; Dat de beslissing dus in schending van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 genomen werd ; Gezien de bepalingen van de middelen, is het aangewezen de betwiste beslissing te vernietigen."

2.2. De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (RvS 4 juli 1996, nr. 60.751, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10 januari 1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke

correctheid betreft: RvS 18 november 1993, nr. 44.948, Arr. RvS 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De bestreden beslissing is immers met redenen omkleed, waarbij zowel de juridische grondslag als de feitelijke grondslag zijn vermeld. Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

In een eerste onderdeel voert verzoekende partij aan dat het door de COVID-19-pandemie voor haar onmogelijk zou zijn gevolg te geven aan het bestreden bevel. In een tweede onderdeel voert verzoekende partij aan dat de bestreden beslissing een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betoogt dat er geen werkelijk persoonlijk element van verzoeker in de beslissing vermeld wordt en dat er niets gezegd wordt over de sanitaire situatie in het land van herkomst.

De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing bepaald dat de termijn om het grondgebied te verlaten wordt vastgesteld op dertig dagen, in toepassing van artikel 74/14, §1 van de Vreemdelingenwet. Zelfs aangenomen dat verzoeker niet in de mogelijkheid zou zijn om binnen deze termijn gevolg te geven aan het bevel omwille van de gevolgen van de pandemie op het vlak van reisrestricties, is dit onmiskenbaar een tijdelijk gegeven. Het is derhalve niet aangetoond dat de verwerende partij hierover moest motiveren, nu dit tijdelijke gegeven, waarvan de duur niet te voorspellen is, op zich geen afbreuk doet aan de wettigheid van de bestreden beslissing. Ter zake moet voorts worden gewezen op artikel 74/14, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.”* Verzoeker geeft niet aan hiertoe een poging te hebben ondernomen.

In de mate dat de verzoekende partij een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aanvoert, laat zij na te verduidelijken onder welk van de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vervatte elementen de situatie omtrent het COVID-19-virus zou kunnen begrepen worden, nu voormelde bepaling uitsluitend stelt dat rekening moet worden gehouden met het hoger belang van de minderjarige kinderen, het gezinsleven en de (actuele) gezondheidssituatie van de betrokken vreemdeling. Uit niets blijkt dat de actuele gezondheidstoestand van de verzoekende partij haar zou verhinderen om terug te keren naar Algerije.

De Raad verwijst naar de bespreking van artikel 8 EVRM in arrest nr. 243 541 van 30 oktober 2020 waarbij het beroep tegen de beslissing om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt verworpen.

Verzoeker maakt geen schending aannemelijk van de opgeworpen bepalingen en beginselen.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend twintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC